

[Indenrigsministeren]

kommende opgave- og byrdefordeling mellem staten, amtskommunerne og kommunerne, og arbejdsministeren fandt med hensyn til statsamterne kun anledning til én bemærkning, som findes i sp. 6864 i Folketingstidende 1970-71. Jeg vil gerne citere den, fordi den meget klart illustrerer den opfattelse, man dengang havde:

»Regeringen har ikke nogen aktuelle planer om at foretage ændringer i statsamterne, men vi vil have en gennemgang af statsamternes opgaver på ankeområdet, på overøvrighedsområdet og altså også på tilsynsområdet«.

Ministeren fandt en registrering og vurdering af statsamternes opgaver nødvendig som forudsætning for, at man senere kunne overveje disse statslige myndigheders indretning. Det var i fortsættelse af disse synspunkter, at den socialdemokratiske regering i sommeren 1972 besluttede at nedsætte et udvalg, som skulle beskrive statsamternes opgaver og redegøre for, hvor de kunne flyttes hen, hvis man ønskede at ophæve den statslige amtsadministration.

Når jeg har ment at burde gå specielt ind på dette punkt i forslagsstillernes bemærkninger, er det ikke alene, fordi det fremstilles som et væsentligt motiv til forslaget, men også fordi der vistnok stadig væk hersker en udbredt fornemmelse af, at statsamternes eksistens er noget principstridigt, noget, som er i disharmoni med kommunalreformen. Statsamterne løser i dag udelukkende rent statslige opgaver, som ikke har noget at gøre med den amtskommunale og kommunale forvaltning. Det forstår jeg at forslagsstillerne er enige i, eftersom de netop ikke foreslår statsamternes opgaver overført til amtskommunerne eller kommunerne.

I maj i år gav jeg en redegørelse til folketinget vedrørende statsamterne. I redegørelsen, der er optrykt i Folketingstidende 1979-80, 2. samling, sp. 8774, gav jeg på regeringens vegne udtryk for, at statsamterne bør bevares altovervejende i deres nuværende skikkelse og med de opgaver, som lovgivningen har henlagt til dem. Statsamterne har løst deres opgaver fuldt tilfredsstillende, og det har trods grundige overvejelser ikke vist sig muligt at pege på bedre eller billigere alternativer til dem.

Jeg har fortsat den opfattelse, der blev givet udtryk for i redegørelsen, og som jeg for-

stod fik tilslutning fra ordførerne for et stort flertal af folketingets partier ved forhandlingen den 13. maj i år, og jeg må derfor på regeringens vegne afvise det fremsatte beslutningsforslag. Jeg må afvise det, fordi der ikke foreslås bedre og billigere løsninger end den, vi har i øjeblikket. Man kan i øvrigt af bemærkningerne til beslutningsforslaget se, at forslagsstillerne selv er opmærksomme på, at der ikke følger besparelser med forslaget. Jeg kan oplyse, at de ministerier, som har haft lejlighed til at udtale sig om beslutningsforslaget, ikke har kunnet gå ind for de om-lægninger, der her lægges op til.

Med hensyn til tanken om at lade et særligt statsligt regionalkontor tage sig af de person- og familieretlige sager er det min opfattelse, at forslaget er lidt af et tilbageskridt. Et sådant kontor ville få et for snævert arbejdsfelt, og det ville være med til at skabe rekrutteringsproblemer og give anledning til ressourcspild. Der er en række helt klare fordele ved at lade statsamterne bevare en vis bredde i arbejdsopgaverne, som hr. Flemming Jensen udtrykte det under debatten i foråret, i stedet for at lade dem fortsætte i amputeret skikkelse.

Jeg er meget betænkelig ved forslaget om at lade dommere overtage formandskabet i tilsynsrådene og flytte sekretariatet til amtskommunen. Jeg vil gerne minde om, at tilsynet med kommunerne efter grundloven er en statslig opgave, og at der allerede derfor må være grænser for, hvor langt den ansvarlige minister kan lægge opgaven fra sig, og amtmændene er ansat under indenrigsministeriet.

Jeg må også gøre opmærksom på, at hvervet som formand for tilsynsrådet ikke kun er et spørgsmål om at lede et møde i rådet en gang om måneden. Tilsynsrådets formand har ved siden heraf en vigtig opgave som rådgiver for kommunerne i samarbejde med tilsynsrådets sekretariat. Det vil virke meget upraktisk at indføre en ordning, der vil afskære den daglige kontakt mellem formand og sekretariat, sådan som den er i øjeblikket, og som indebærer, at formanden ikke har sagerne ved hånden, når der rettes henvendelser og forespørgsler fra kommunerne.

Jeg vil endelig sætte spørgsmålstegn ved, om vores i øvrigt dygtige dommere, der jo ikke i det daglige beskæftiger sig med forvaltningens forhold og med kommunernes